digheid, dat de spreker den *ὄνος* mede begrijpt onder de zaken, waarin hij een *πρόβλημα κακῶν* ziet, bewijst duidelijk, dat *τάδε* niet op het voorgaande doelt, maar juist van dien *ὄνος*, en misschien van nog eenige andere provisien, welke de spreker bij zich kan hebben, verstaan moet worden. Men zal, denk ik, toestemmen, dat deze verklaring van *τάδε*, die mij de eenige ware schijnt te zijn, niet strekt om *vs.* 615 op den toestand van PHILOCLEON toepasselijk te maken. Dit herinnert mij nog eene laatste bedenking. Het ligt niet in den aard van den ouden regter, om op een goed glas wijn gesteld te zijn; althans niet in dit gedeelte der comedie. Later, nadat hij zich onder de voogdij van zijnen zoon gesteld heeft, leert deze hem daar meer smaak in vinden; maar tot nog toe eet hij liefst brei met zijne vrouw en dochter, *vs.* 606 *vlgg.*

De redenen, die ik getracht heb hier te ontwikkelen, hebben mij overtuigd, dat ARISTOPHANES deze vier verzen nooit heeft kunnen bestemmen voor de plaats, waar wij ze lezen. Hoe zij hier komen of wat aanleiding tot de *interpolatie* gegeven mag hebben, weet ik niet en dat zal wel een geheim blijven. Dat zij van ARISTOPHANES, of ten minste van eenen ouden *comicus* zijn, lijdt geen twijfel.

Hilversum, Oct. 1853. H. G. HAMAKER.

B L A D V U L L I N G.

Schol. ARISTOPH. *Pac.* 565.

In vocabulis: *Πανδαισίαν δὲ τὴν ποικίλην καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων εὐωχίαν, ὅταν ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ ὄψα ἀνενέγκῃ καὶ κ α θ ῆ τ α ι εἰς τὸ κοινὸν, ἢ ὅταν πολλῶν προκειμένων ἐδεσμάτων λάβῃ τις ὃ θέλει*, ridiculum vitium nullo negotio tolli potest. Legatur scilicet: *κ α τ α θ ῆ τ α ι.*

E. M.